

Rồi trái tim sẽ ổn

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không”)

Tôi không biết nhiều về Bun ngoài toàn bộ những thông tin cá nhân thu thập được. Nhưng vấn đề ở cơn cảm nắng quá dai dẳng. Anh ấy bước vào cuộc đời tôi thật nhẹ nhàng như một đám mây trong lành vào buổi sáng. Tôi cảm thấy có chút gì đặc biệt trong con người anh. Một khuôn mặt đường nét, ánh mắt đắm chiêu và nụ cười tỏa nắng. Hết thấy là như vậy. Tôi nghĩ thế và chắc chắn mười mười tôi cũng thích anh ấy. Thật.

1. Thằng hoặc nhiều lúc, tôi tự hỏi nếu cuộc sống của anh là một chiếc bánh đa vừng to xụ liệu em có là một dấu chấm vừng xiu xiu teo teo trong đó không? Hay em chỉ là một sự vương vãi mong manh trong gió mạnh.

Đó không phải là những ngày mùa đông dịu dàng. Đó là những ngày mùa đông u ám, đặng ngắt. Mưa phùn lất phất. Những cơn gió bắc đầy sương muối biến cả đất trời thành cái tủ lạnh khổng lồ, tê tái. Phải chăng vì vậy mà người ta chẳng mấy cuồn mùa đông. Khi cái vị lạnh chát vội vã, len vào từng góc nghách, bầu chặt cả da thịt. Tôi đạp xe một mình và băng qua quãng đường trống vắng vắng ngắm nhìn những sợi bông sương nhẹ rơi xuống. Chúng làm lung linh hẳn con đường vô vị trải dưới chân. 1 giọt...2 giọt...vô vàn giọt nước mềm lấm tấm ấy khiến đầu óc tôi tỉnh rụi. Tôi thích và cực thích những thứ cảm giác rõ rệt như thế. Nhưng lại khá khó chịu với những thứ lửng lơ. Ví như sự xuất hiện của anh, của tôi trong cuộc đời này vậy.

Không... không hẳn... chắc chắn cũng không hẳn. Rồi, lộn xộn và khổ sở. Tôi luôn bị chìm đắm trong khối suy nghĩ treo lừng chừng. Vì sao? Vì anh. Vì thật khó để khẳng định chính xác một mối quan hệ chẳng từng có một cuộc tình nào xảy ra. Như cách mà chúng tôi bỗng nhiên chạm mắt nhau rồi cùng hút một nhịp. Và tôi nghĩ đó luôn là những ngày đông dịu dàng. Như cách mà anh vẫn lặng lẽ lang thang trên facebook để tìm đọc những dòng status, coment của tôi. Rồi anh sẽ cười vì những dòng điên khùng của một con bé tọc mạch ấy. Dù ngay sau đó anh biết là tôi cũng vậy. Như cách mà tôi vẫn nhìn anh chăm chú rồi anh mặc tôi chơi vơi giữa đồng len rồi tù mù. Như

rất nhiều cách khác. Không hẳn là lo sợ. Không hẳn là niềm tin và cũng không hẳn là hi vọng.

Nhưng hẳn vẫn là chuyện bị vùi lấp trong đám cảm xúc rối lùm xùm.

2.

Na nhìn tôi say sưa kể về nhân vật mới bằng ánh mắt dịu dàng. Nó hớn hờ.

- Thích rồi hả?

- Đào vớ vẩn. – tôi đỏ mặt chối phăng.

- Nhìn anh chàng cũng khá được đấy chứ.

- Mày khỏi phải nói người ta là hotboy mà. Tao không tới lượt. – Tôi thở dài thườn thượt.

- Ngốc nghếch. Điên khùng. Mày bị hâm hả. Quan trọng gì đâu mày cũng dễ thương mà. – Con bạn xoen xoét quạc vào mặt tôi một tràng.

- Không. Mày nghĩ đơn giản quá.

- Nhưng hần có thích mày không.

- Ờ. Tao không biết. Thế chẳng nhẽ lại đi hỏi người ta.

- Mày thích nó thế cơ mà, phải tự cảm nhận được chứ.

- Tao chẳng hiểu gì về hần cả.

- Mày cũng kì cục thật. Nhưng mà không sao. Mày đừng nóng vội nhé.

- Tao có nóng vội gì đâu.

- Hần chưa có bạn gái mà mày còn cơ hội.

- Tao với hần sẽ không thể thành cái gì đâu.

- Sao mày lại nói thế.

- Ờ. Linh cảm thôi.

- ...

Bộp! Con bạn thân vừa cho tôi lĩnh một cú đau điếng. Nó bảo chưa hề gặp một đứa nào ngớ ngẩn, ngốc nghếch , điên khùng như tôi. Tôi biết nó phản ứng lại suy nghĩ ngốc xít của tôi bằng cái vẻ chán ngán. Tôi cũng biết, nó không muốn tôi lệ khệ ôm giữ đồng bản khoán. Tôi cũng dư biết chỉ khi ngồi cạnh nó tôi mới không thấy tự ti về con người kì cục của mình. Na nói đúng. Ít nhất, là tôi đã không can đảm. Phải, điều duy nhất tôi cần là mừng tượng lại suy nghĩ của mình. Có thể là ngay lập tức.

3.

Ngón ngang giữa đồng suy nghĩ bề bộn kiểu một mớ dây lên rồi tùm lum. Thích hay không thích đôi khi là cảm giác nhất thời. Ưu điểm là choáng váng vài ngày nhưng nhược điểm thì thành ra bất tỉnh nhân sự. Còn sau đó thế nào thì...kệ đi. Khi mà mọi chuyện chưa rõ ràng thì tốt hơn là cứ để mặc cảm xúc dẫn dắt. Hết thấy những câu vừa nói cũng có lí chẳng của ai khác ngoài Na. Nhưng tôi muốn đặt ra rất nhiều câu hỏi cho anh. Muốn tìm kiếm câu trả lời. Muốn được xác nhận hay tất cả những điều tương tự như thế. Miễn là điều đó có thể kéo tôi ra khỏi đám suy nghĩ hỗn độn ấy.

Ngoài cửa sổ, mùa đông vẫn trôi miên man. Và mỗi buổi sớm dịu dàng tôi vẫn nhìn thấy anh đến trường men theo lối cổng nơi góc vườn. Trong những tia nắng nhập nhoạng của sắc bình minh uể oải, hình ảnh anh có sức hút kì lạ. Body chuẩn với dáng đi linh hoạt, lọn tóc anh thẳng đẹp và kiểu cách lại rất đối hợp với gương mặt ngược sáng ấy. Nhưng mà tôi thì thấy, có vẻ như, ánh mắt anh treo xa xăm nơi nào ấy. Rất vô định. Tôi vẫn luôn chăm chú nhìn anh kể từ sau cái ngày vô tình gặp ở hành lang đấy. Nhưng tại sao trong số tất cả các nam sinh của ngôi trường này lại là anh. Tại sao lại đúng là anh.

Và dù chẳng có mẫu chuyện nào nói ra khi chúng tôi loanh quanh vô số lần chạm mặt nhau ở trường. Hay thi thoảng cho tới lúc vô tình gặp ở lán xe. Điều gần gũi duy nhất của chúng tôi là cự li. Khoảng cách chính xác chỉ là vài cen-ti-mét. Vậy mà thực tế chỉ có đôi mắt của chúng tôi là có vẻ muốn lên tiếng. Tôi im lặng, dường như định nói ngay điều gì đó rồi thôi. Lúc ấy, tôi cảm thấy rụt rè và hoảng hốt. Tôi biết lí do khiến tôi không bắt đầu. Tôi cũng lí giải được việc tại sao tôi lại thiếu đi niềm tin. Sự thật là tôi cũng không biết anh nghĩ gì về tôi nữa. Cái người, luôn khiến tôi hoảng hốt khi nhìn vào ánh mắt đầy xa lạ. Cái người mà tôi ngỡ ngàng nhận ra không phải một cơn chéch choáng thoáng qua.

Không. Tôi không hiểu. Vẫn không hiểu. Hết thấy mọi thứ sao lại cứ loạn xạ lên như thế. Sao lại cứ rong ruổi và không hết choáng váng. Vì điều gì à? Những khoảng thời gian mơ hồ hay ám ảnh. Tôi luôn thắc mắc rằng tại sao mình lại luôn có hứng mò lên cái facebook của anh mà thăm dò status, notify và bùm miệng tùm tùm cả ngày khi đọc đi đọc inpox. Vui đến mức ngớ ngẩn.

Mong chẳng, bước ra khỏi bàn phím, khỏi không gian ảo chúng tôi cũng như vậy. Với thời gian nghỉ khá dài , tần suất nói chuyện của chúng tôi cũng thể mà tăng. Những câu chuyện cũng trở lên quen thuộc và liên tu bất tận. Nhưng như thế thì đã sao chứ, thực tế cũng chỉ là cảm giác nhòe nhoẹt mà thôi. Một mối quan hệ lửng lơ.

4.

Đêm đã về khuya. Tiếng sấm âm ỉ với những tia chớp choáng nhoáng hết như tâm trạng của tôi vậy. Những câu tôi muốn hỏi anh dường như cũng bắt đầu ào ra khi bầu trời bất chợt đổ mưa.

- Anh có thể nhận ra cảm xúc thật của mình nếu lỡ rơi vào tình yêu không. Và nếu có liệu anh có đủ can đảm. L

- Anh không biết vì kì thực anh chưa bao giờ bị rơi vào mối tình nào sất. Còn chuyện có can đảm hay không thì anh nghĩ chẳng ai có nhiều cơ hội cả lên hãy cứ phải chắc chắn với thứ cảm xúc của mình đã.

Anh thản nhiên nói ra điều đó thật nhẹ nhàng, kiểu như chỉ ra cho tôi thấy một suy nghĩ thật lòng của anh, chứ không hoàn toàn là một câu trả lời nào. Nhưng như vậy cũng đủ bóp tim tôi nghẹn lại, rất nhói. Vì điều gì à? Niềm tin vụn vỡ ? Hay khi nghĩ đến việc tôi luôn bị quên lãng trong thế giới của anh.. Hụt hẫng. Tôi không rõ cảm giác nói về những điều này. Tôi chẳng hiểu gì về anh cả. Chẳng hiểu gì.

- Còn em, em chưa bao giờ thật sự đủ can đảm để bắt đầu một thứ gì đó.

- Can đảm thôi chưa đủ. Em còn thiếu một chút là niềm tin. Nếu yếu đuối thì em sẽ đánh mất cơ hội. Em ngốc ạ.

- Nhưng vốn dĩ em đã thấy dù có hết sẩy thì nó cũng chẳng thành cái gì sất. Là tự do em hão tưởng thôi.

- Vậy em học cách chấp nhận nhé. Thay vì chìm đắm trong nó. Em sẽ có hơn 100000 cơ hội để hạnh phúc.

- ...

Vậy có nghĩa tôi chỉ là sự vương vãi mong manh thôi. Quyết tâm tìm ra câu trả lời nhiều hơn thế chợt tan biến như cách mà những hạt mưa rơi xuống ... vỡ tan...nhẹ nhàng. Lặng lẽ. Hạt mưa lạnh lùng. Ngốc nghếch. Dấu chấm vừng ngốc nghếch. Chỉ biết im lặng như thế mà thôi. Anh nói đúng, tôi sẽ

chấp nhận nó thay vì chìm đắm trong nó. Tôi sẽ có hơn 100000 cơ hội để hạnh phúc. Nhưng điều đó chưa hẳn là dễ dàng. Tôi hiểu cảm giác khổ sở của mình. Và chắc chắn anh cũng chẳng thể hiểu nổi cảm giác khổ sở của tôi.

5.

- Này, cậu biết tin gì chưa. Anh Bun có bạn gái mới rồi đấy.

Tôi nghe rõ mồn một. Cô bạn lớp bên cũng chẳng có ý định thắng thốt thêm điều gì, mặt xịu xuống thờ dài.

- À, là cô nàng học cùng khối đấy.

Chạnh lòng. Hụt hẫng. Tôi giấu nhẹm cảm giác bất ổn sau khuôn mặt thờ ơ. À. Cũng phải thôi. Thì anh ấy sang sủa nhất khối phải đi cạnh cô nàng xinh đẹp là đúng rồi.

Gió thổi. Lạnh. Ớn lạnh. Vẫn cảm giác rùng mình. Tôi nhìn thấy những sợi nắng mềm nhòe nhoẹt. Chúng nấp liếm sau đám mây xám to xụ ngoài kia. Những tiếng động văng vẳng như tiếng chuông ngân xa và buồn.

Rất nhanh, tôi xếp lại mớ cảm xúc lộn xộn. Tôi sẽ phải lặng lẽ bước ra khỏi cuộc sống của anh. Thật tệ, vì ngoài điều đó thì chẳng còn bất cứ điều gì khó khăn hơn thế. Thật tệ vì điều đó vẫn ám ảnh tôi rất nhiều. Đã đến lúc, tôi vò nát mọi viễn tưởng mọi hi vọng trong tâm trí vào một cái lọ thủy tinh nào đó rồi tung lên hải hê. Mặc kệ chúng vụn vỡ nơi nào nhưng chắc chắn rằng nó chẳng bao giờ ghép lại được nữa.

Có lẽ việc quên đi chưa từng là dễ dàng ngay cả khi thời gian tan chảy. Như tất cả những nỗi nhớ về anh trong tôi còn nguyên vẹn. Dù cho có cố tôi cũng không thể ngừng suy nghĩ khi mọi thứ tôi có thể mơ đến lại là một giấc mơ của anh ấy về tôi. Nhưng tôi biết giấu nó trong im lặng. Im lặng chờ thời gian thổi bay...cuốn trôi... phủ bụi tình cảm này. Để rồi, lúc chạm tay vào những kí ức. Tôi sẽ ngỡ ngàng nhận thấy những ngón tay mình bám bụi. Nhanh như một thoáng ngẩn ngui. Và tôi nghĩ đó sẽ là một ngày mùa đông diu dàng không có anh bên cạnh. Và tôi cũng tự nhủ, một ngày đông ngọt ngào nào đó không xa. Sớm thôi. Sớm thôi. Trái tim tôi sẽ không lỡ một nhịp nào nữa. Khi hình ảnh anh vô tình lướt qua. Khi người ta nhắc tên anh thoáng nhẹ. Thậm chí một ngày đông ngọt ngào nào đó, tôi sẽ an nhiên nhòe miệng cười khi đối diện với anh với cô bạn gái ấy. Nhanh. Nhanh thôi. Rồi tôi sẽ ổn. Trái

tim tôi sẽ ổn. Như cách mà những sợi nắng mềm tan vào nhau trong một ngày đông xám xịt. Vì chúng tôi chẳng từng có một chuyện tình nào xảy ra, chẳng từng là gì của nhau hết. Chưa từng, chưa bao giờ bước vào cả. Và tôi tin rằng ai cũng phải trải qua một và lần như thế trong đời. Có sao đâu.

Tại sao những giọt nắng về mềm ướt. Và tại sao mùa về nước mắt. Làm sao đây gió có lau khô những giọt nước mắt. Rồi làm sao đây đôi mắt ướt sẽ lại trong veo như chưa từng trải nỗi buồn.

Xù